

PŘÍBĚH

BRATŘÍČKOVÉ — STEHLÍČKOVÉ

Byli tři bratříčkové — stehlíčkové. Jeden se jmenoval Dobráček, druhý Mlsálek, třetí Zlostníček.

Zaletěli kdysi do zahrady, jejíž majetník se zálibou pěstoval cizokrajné stromy, keře a byliny. Zahrada byla však nyní již zpustlá, neboť po úmrtí majetníka měla být na stavební místo. Bylo znát, že tu řádí pily a sekery, stromoví již prořídlo.

Stehlíčkové poletovali se stromu na strom, zvědavě si všechno okukující. Tu a tam něco sezobli.

Dobráček vzal za vděk každým soustem, Mlsálek však si — jako vždy — velice vybíral. Nic mu tu nechtělo chutnat. Zlostníček sice následoval příkladu Dobráčkova, při tom však huboval jako Mlsálek na stravu nechutnou, třebaš jí zde už hodně spolykal.

A také stále huboval na Mlsálka, že si jen vybírá — a pak zase na Dobráčka, že je dobráček-hlupáček, a že se neohlédne po lepší potravě.

Zlostníčkovi nebylo snadné porozumět.

Bratříčkové už jej znali.

Mlsálek jenom potutelně cvrlikal a při tom stále slídil, kde by našel vítaný pamlssek.

A Dobráček — jako vždy — mlčel a dbal jenom, jak by ukojil hlad. Posléze zaletěli na strom, jenž jim byl naprosto neznámý. Měl dlouhé, silné větve, jež od kmene daleko odstávaly. A na nich rděly se kulaté plody na dlouhých stopkách.

„Zdá se, že je to třešeň!“ prohodil konečně Mlsálek. „To by bylo pochutnáničko! Šťavnaté třešničky prý jsou tak dobré — povídali vrabci!“

„Není to třešeň!“ odporoval Zlostníček.

„Není!“ ozval se nyní Dobráček. „Jen se podívejte, co visí na spodní větvi!“

pohádka

Teprv nyní postřehli stehlíčkové papírového draka, jenž uvízl na větvi.

„Drak!“ zvolali oba současně.

„A protože tu visí drak, není tento strom třešňový?“ s vsměškem obrátil se Zlostníček k Dobráčkovi.

„Právě proto!“ přisvědčil Dobráček. „Hoši pouštějí draky jenom po žních — a v tu dobu už nejsou třešně na stromě!“

„Ty abys všemu lépe nerozuměl!“ zvolal Zlostníček. „Povídám teď, je to třešeň!“

Mlsálek již otevřel zobáček, aby začal jednu bobuli.

„Nech toho, bratříčku!“ varoval jej Dobráček. „Což jsi už zapomněl, co nedávno povídal pan učitel žákům, když jsme seděli na stromě před otevřeným oknem školy? Nepožívejte, co neznáte!“

Však Mlsálek nedbal výstrahy. Horlivě začal klovat do rudé bobule.

Však brzy toho nechal.

„Není dobrá!“ řekl mrzutě a otíral si zobáček o větvičku.

„Ty abys si nevybíral!“ káral jej Zlostníček — a sám okusil tohle ovoce.

Také jemu nechutnalo. Nepřiznal se však k tomu. Vytočil se z toho chytře.

„Ten ošklivý drak jenom hyzdí strom tak krásný!“ řekl a začal rváti papír.

Mlsálek také se vrhl na draka.

„Nechte toho, bratříčkové!“ domlouval jim Dobráček. „Drak vám neublížil; proč se tedy mstíte na nevinném zajatci?“

Bratříčkové však nedbali jeho slov. Pojednou škubnul sebou Zlostníček, úzkostně zatíkal — a již visel v žíněném oku, jež mu zdrhovalo útlý krček.

Nehodný člověk políčil tam na ptáčky, dříve než drak zapadl na strom.

Mlsálek nevěděl si rady; jenom křičel a Zlostníčka jen obskakoval. Však rozumný Dobráček zobáčkem přeštlpnul žíni, a tak byl Zlostníček uvolněn.

444

SIHÁČEK

únor 2025

Jak to zvládáme

CO SE STALO

12. 2. — se teploty pohybovaly kolem 5 °C. Schůzka proběhla venku i v klubovně.

Nejprve jsme si venku vyslechli zprávu naší poslední cestě do minulosti, a potom Sam (minulý vítěz) prováděl přesun strojem. Přesunuli jsme se do doby lorda Moldánka a potom absolvovali »cestu v brněni«. V „brněni jsme putovali síní po vyznačené linii a čas byl ten rozhodující parametr.

Následně jsme se přesunuli ven, a tam jsme střídali »foukačkou na válečky«. Postupně jsme se přibližovali, a byli to jenom jedinci, kterým se nepodařilo nezasáhnout ani jeden váleček.

Pak, už opět v klubovně, jsme hledali kartičky napovídající »pomocná slova morseovky«, a ty jsme museli správně popsat pomocným slovem z morseovky.

Je to už nějaký čas, co jsme hráli naposledy, tak jsme si zahráli »citron«. Kdo se vrátil zpoza dveří poznával, kdo má v puse citron.

No a jak poslední přišel na řadu slepý »hlídač v muzeu«. Správný postup jak vynést muzejní exponáty našla většina.

Před koncem jsme si rozdali »nové číslo« oddílového časopisu, šušně za měsíc leden a cenu za lednové vítězství Kubovi — gratulujeme. Nakonec jsme uklidili, sbalili si věci a domů...

19. 2. — pokračovaly chladné dny, teploty byly kolem nuly. Byli jsme venku i v klubovně.

Zprvu jsme vyslechli zprávu o likvidaci stroje času, četl nám Kuba. Do stroje jsme usadili pana Drtikola, a odeslali ho se strojem do času druhohor...

Stále venku jsme si zahráli »šlapanou«. Cílem bylo zůstat jako jediný s naplněným sáčkem. Hráli jsme na dvě kola. Součástí hry byl i bratrský komplot...

Po přesunu do vyhřáté klubovny jsme vytvářeli různé dvojice. Jeden navigoval, a druhý se snažil dojít k místu kde mohl lehce »prasknout balónek«.

Z šifer jsme se dnes vrátili ke zlomkům a morseovce. Nejprve měl každý »ve zlomcích naspat« jméno Karel. Lovili jsme totiž admirálova papouška, abychom vyslechnuté »pomocné slovo morseovky« řekli v čárkách a tečkách.

Protože jsme dnešním dnem uzavřeli aktuální dlouhodobou hru „Moldánkovské věže“, následovalo »vyhlašování pořadí«. Z vystavených cen si vybírali, podle pořadí, postupně všichni.

No a potom jsme už si jen sbalili věci, uklidili a vydali se k domovům...

WEB: www.ocefi.cz/sihasapa/
vyšlo: 26. 2. 2025

Ilustrace: Testárka fotky: Canon G7X
e-mail: sihasapa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael

půlčik

závěrečná Moldánkovské věže

JAKPAK SE NÁM ŠLO

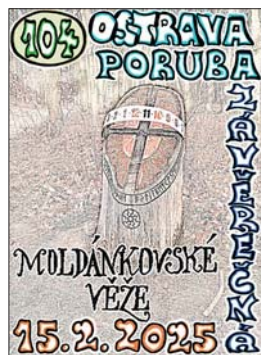
Sešlo se nás pět dětí a jeden vedoucí. Nejprve jsme provedli přípravu v klubovně, a zůstala trocha času na Démona.

Cesta lesem probíhal podle časového plánu tak, abychom stihli program v planetáriu.

Našli jsme čtyři kešky z pěti, a hlavně, i to hlavní – máme ŠKOLNÍ LŽIČKU!

naše cesta začíná

Školní lžička nalezena!

naším blátem jsme poněkud zašpinili podlahy v planetáriu

